

szökve a friss, tiszta tavaszi éjben. Pédró lefektette a lánykát a fűre. Mel-
léje térdelt. Figyelte az arcát. Az égen halványodtak a csillagok. Keleten
az erdők fölött egy világos csík feküdt. Hajnalodott. Egy szellő suhant át
a fű felett. Sóhajok szálltak, zsongás, zengő ébredés az erdő felől. A völgy
felébredve, harmatosan kíváncsian tekintett a színesedő ég felé. A csilla-
gok eltűntek, belerepültek a Mindenségbe. És felnyitotta szemét a lányka.
Nem szólt, mosolygott. Pédróra nézett hosszan, lágyan, ragyogó szemek-
kel. Felállt. És gyorsan, türelmetlenül, felébredt szívvel rohant le a hegy-
ről. Vissza sem nézett. Kitárt karokkal, boldogan, a napfény felé, az ébredő
fák, illatos virágok, bokrok közé. És eltűnt.

Pédró visszaosont a kastélyba. Folyosókon, lépcsőkön, sietve, előre.
A márványterasz fehér rácsához roskadva leborult a Mester lábaihoz.
Mozdulatlanul állott a Mester és nézett a felébredt, tavaszi, kinyílt életbe.
Látott mindent. A szíve nyugodt lett, lezárt, néma. A szemeit lehúnyta.
És felsóhajtott mélyen, a szív legmélyéről, fájdalommal, szomorúan, köny-
nyes, lemondó sóhajjal.

— Tavaszi álom!

B. Medveczky Bella.

RIGÓFÜTTY.

*Vig hajnal jár az égen
Füddönten friss vizekben,
Aranyló szép hajáról
Hűs harmat hull a földre.
A lenge lombok ágán
Rigók reggelt dalolnak,
Daluknak hangja édes,
Szerelmes, andalító.
Szép szőke kis leányka,
Hallod mi szép az ének?
A hajnal is csodálja,
S pirul a halk gyönyörtől.
Jer, édes, és karolj át,
Nem láthat senki minket,
Csak a szerelmes ég tán
S az énekes madárcák.
S ajkamra elpirultan,
Szemérmes hűnyt szemekkel,
Mint harmatját a hajnal,
Hullasd le enyhe csóкод.*

Kereszthegyí Tamás.